

MAGISZTERIUM

AZ
ARANY-
TORONY

„Alig vártam, hogy tovább
olvashassam ezt a sorozatot!”

– Rick Riordan

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

HOLLY BLACK és
CASSANDRA CLARE

MAGISZTERIUM

5. könyv

AZ
ARANY-
TORONY

Könyvmolyképző Kiadó, 2018

*Cammie-nek és Elliotnak,
akik nagyon jól rosszkodnak*

↑ ≈ Δ ○ @

1. FEJEZET

Call életében először kicsinek látta a házat, amiben felnőtt.

Az apja leparkolt, és mindketten kiszálltak a kocsiból, Harcebbel együtt, aki ugatva szaladt át a gyepen. Alastair a fiúra pillantott, mielőtt bezárta az autót. Nem kellett bevinniük bőröndöt, sporttáskát és semmilyen más poggyászt sem. Call úgy tért haza Joseph mestertől, hogy semmit sem hozott magával.

Azért az nem egészen igaz, hogy semmit sem – szölt Aaron hangja a fejében. Engem magaddal hoztál.

Call igyekezett magába fojtani a mosolyt. Furcsa lett volna, ha az apja azt látja, amint a semmin vigyorog, pláne, mivel mostanában nem igazán akadt oka mosolyogni: Joseph mestert meg a seregeit legyőzte ugyan a Magisztérium, ám ezért sok mágus életével kellett fizetniük. Call legjobb barátja, Aaron feltámadt halottaiból, csak azért, hogy aztán újra meghaljon.

Legalábbis mindenki más ezt hitte.

– Jól vagy? – kérdezte Alastair, a fiára hunyorogva. –
Úgy festesz, mint akinek gyomorgörge van.

Call nem próbálta tovább leplezni a mosolyát.

– Csak örülök, hogy itthon lehetek.

Alastair félszegen megölelte.

– Meghiszem azt!

A ház belülről is kisebbnek tűnt. Call bement a szobájába, Harceb a sarkában lihegett. Még mindig furcsa volt átlagos, zöld szemmel látni a farkast, nem pedig a káoszsújtottak örvénylő, izzó tekintetével. A fiú lehajolt, megvakargatta Harceb füle tövét, a farkas pedig ásított, és a farkával dobolt a földön.

Call körbejárta a szobát, szórakozottan felkapott és lerakott ezt-azt. A régi vaséves egyenruháját. Apró, sima kavicsokat a Magisztérium barlangjaiból. Egy fotót, amin ő, Aaron és Tamara fülig érő vigyorral álltak egymás mellett.

Tamara. Callnek görcsbe rándult a gyomra.

Azóta nem beszélt a lánnyal, hogy Tamara mellette térdelt a csatatéren, Joseph mester erődítménye előtt. Abban a pillanatban lehetségesnek tűnt, hogy a lány talán viszonzza Call érzéseit, ám Tamara azóta is tartó hallgatása tudatta a fiúval, hányadán állnak valójában. Az egy dolog, hogy Tamara örült, amiért Call nem halt meg, ám mint kiderült, ettől még semmi kedve nem volt szóba állni vele.

Tamara már eleve nem akarta, hogy Call feltámaszsa Aaront, és miután ez mégis megtörtént, a lány úgy gondolta, a barátjuk többé már nem önmaga. Tény, hogy Aaron *valóban* nem viselkedett ugyanúgy, mint aze-lőtt. Kénytelenek voltak megtapasztalni, hogy egy lélek

visszahozása egy már nem éppen friss holttestbe bizony különös hatással van az illetőre. Faramuci módon Aaron sokkal inkább volt önmaga most, hogy Call fejében vert tanyát. Ám Tamara nem tudott arról, hogy a barátjuk ismét visszatért – Call pedig a lány előző reakciója alapján sejtette, mennyire gyanakodva fogadná a dolgot, ha tudomást szerezne róla. Tamara már most is attól tartott, hogy Call gonosz varázsló... vagy legalábbis hajlamos a gonoszságra.

Call nem szívesen gondolt erre, mivel azelőtt az egész világon nem akadt még valaki, aki úgy hitt volna benne, mint Tamara.

Előbb-utóbb el kell mondanunk neki, ugye, tudod?

Call összerezte. Habár Aaron végig vele volt a Magisztérium gyengélkedőjén, miközben a fiú felépült annak utóhatásaiból, hogy túl sok káoszmágiát használt az Alexszel vívott csatájában, akkor sem tudott hozzászokni ehhez az új, különös helyzethez. Még mindig zavarta, hogy egy másik személy nemcsak hallja a gondolatait, hanem még reagál is rájuk.

Alastair kopogott, majd benyitott a szobába.

– Éhes vagy? – kérdezte. – Csinálhatok vacsorára sajtos melegszendvicset, mondjuk, paradicsomlevessel. Vagy rendelhetek pizzát.

– A szendvics levessel jó lenne – válaszolta Call.

Alastair nagy gonddal készítette el a melegszendvicset, és kinyitott egy paradicsomleveses konzervet. Call apukája nem tört mesterszakácsi babérokra, ám együtt vacsorázni vele – és az asztal alatt sutyiban falatokat adogatni Harcebnek a szendvicsből – sokkal jobb volt, mint a legistenibb lakoma, amit csak Joseph mester meg bírt idézni.

– Na, szóval... – kezdte Alastair, miután ő is asztalhoz ült, és mindketten nekiláttak az evésnek. A paradicsomleves épp kellően sós és édes volt, a sajtos melegszendvics pedig tökéletesen átsült. – Beszelnünk kell a jövőről.

Call értetlenül nézett fel a leveséből.

– A jövőről?

– A Magisztériumban már csak az aranyév áll előtted. Mindenki egyetért abban, hogy... Nos, épp elég mágiát tanultál az ezüstéved során ahhoz, hogy azt elvégzettnek tekintsék. Amint ősszel visszatérsz az iskolába, átmehetsz a kapun.

– De hát én nem mehetek vissza a Magisztériumba! – tiltakozott Call. – Mindenki utál engem.

Alastair szórakozottan hátralökte sötét haját.

– Most már valószínűleg nem. Újból hős lettél. – Call édesapja sok szempontból remek apuka volt, ám a tények finom közlése nem tartozott az erősségei közé. – Na, mindegy, már csak egy tanéved maradt hátra a suliban. És mivel Joseph mester többé már nem jelent fenyegetést, elméletben szép csöndes, nyugodt évnék nézel elébe.

– De aztán a Céh...

– Nem kötelező a Céhben továbbtanulnod, Call! – csóválta a fejét Alastair. – És szerintem jobb is lenne, ha nem járnál oda. Most, hogy Aaron már nincs velünk, te maradtál az egyetlen krétor. A mágusok csak megpróbálnak kihasználni, és soha nem fognak megbízni benned. Nem élheted egy átlagos mágus normális életét.

Call nem volt biztos benne, élhet-e egyáltalán normális életet egy mágus, ám ezt a gondolatot megtartotta magának.

– Akkor mit csináljak helyette? Menjek átlagos egyetemre?

– Én egyáltalán nem jártam egyetemre – válaszolta Alastair. – Arra gondoltam, hogy esetleg kivehetnék egy kis szabadságot, és utazgathatnánk egy darabig. Megtaníthatnám neked a mesterségemet... Akár még közös üzletet is nyithatnánk valahol, mint apa és fia. Mondjuk, Kaliforniában. – Kavargatta a levest a kanalával. – Persze meg kéne változtatnunk a nevünket. Hogy megszabaduljunk a Magisztériumtól meg a Tanácstól. De megérné.

A fiú azt sem tudta, mit mondjon erre. Jelen pillanatban nagyon is tetszetősnek találta az ötletet, hogy soha többé ne kelljen foglalkoznia sem a Tanáccsal meg annak a krétorokról alkotott véleményével, sem a mágusok gyűlöletével Constantine Madden, a Halál Ellensége iránt, akinek a lelke Call testében élt tovább. De...

– Figyelj, el kell mondanom neked valamit – vallotta be. – Aaron igazából még mindig velünk van.

Alastair aggódva vonta össze a szemöldökét.

Ajjaj! – szólalt meg Call elméjében Aaron. Remélem, az apukád nem fog kiakadni.

– Ezt pontosan hogy érted? – kérdezte a férfi óvatosan.

– Úgy értem, hogy itt van velem, a fejemben. Mármost, még mindig él, csak épp bennem – bökte ki Call.

Igazán semmi szükség rá, hogy elmondd neki – győzködte Aaron. Ami igencsak képmutató reakció volt tőle, hiszen épp az előbb erősködött, hogy el kell árulniuk az igazat Tamarának.

Alastair lassan bólintott, és Call megkönnyebbülten engedett feszült tartásából. Az apja jól fogadta a hírt. Talán még néhány ötlete is akad, hogy mitévők legyenek.

– Igazad van, így is lehet nézni – mondta Alastair végül. – Nagyon ügyesen kezeled ezt az egérszet, Call!

Tudom, milyen nehéz megbirkózni a gyásszal. De valóban az a legjobb, amit tehetsz, hogy megőrzöd annak az emlékét, akit elveszítettél, és...

– Félreérted – szolt közbe Call. – Aaron beszél hozzám. *Hallom* őt.

Alastair továbbra is bólogatott.

– Néha én is éreztem ilyesmit, miután elveszítettük édesanyádat. Szinte hallani véltem, amint Sarah dorgál, ha valamit rosszul csináltam. Például akkor, amikor nem figyeltem oda, miközben a kertben kúsztál-másztál, és megettél egy kis földet.

– Földet ettem? – hökkent meg Call.

– Csak megerősödött tőle az immunrendszered – felelte Alastair kissé mentegetőzve. – Nem lett semmi bajod.

– Talán nem – hagyta rá a fiú. – De most nem ez a lényeg. Az a lényeg, hogy Aaron még mindig velem van, idebent.

Alastair gyengéden a vállára tette a kezét.

– Tudom, fiam! Tudom – mondta.

És Callnek nem volt szíve tovább beszélni erről.

Azon az éjszakán, mielőtt elindultak volna a Magisztériumba, hogy Call megkezdje az utolsó tanévét, a fiú ébren feküdt az ágyban, miközben a holdfény fehér ösvényt húzott a takaróján. Már bepakolta a sporttáskáját, hogy másnap útra kelhessenek a mágusiskolába, ahol már várta az aranyévesek sötétvörös egyenruhája. Emlékezett Alex Strike-ra az aranyéves uniformisban: nagyon menőnek és magabiztosnak tűnt, a haverjaival együtt. Alex most már halott volt. Call nem is bánta.

Alex meggyilkolta Aaront, így megérdemelte mindazt, ami történt vele.

Call – suttogott a fejében Aaron hangja. Ne gondoldj ezekre a dolgokra! Csak a holnapra koncentrálj!

– De a suliban mindenki utálni fog – mondta Call. Tudta, hogy az apja nem ért egyet ezzel, ám a fiú meg volt győződve az igazáról. Igaz, hogy a legutóbbi csatában a jó oldalon kötött ki, és igaz, hogy megmentette a Magsztériumot, de akkor is Constantine Madden gonosz lelkét hordozta magában.

Harceb nyűszített, és Call kezét bökdöste az orrával, aztán megpróbált bebújni a fiú takarója alá. Ez kölyök-korában még édes volt, egy kifejlett farkas esetében viszont kimondottan veszélyessé vált, még akkor is, ha Harcebben már nem lakozott káosz.

Ne már, Harceb, hagyd abba! – gondolta Aaron, a farkas pedig pislogva felkapta a fejét. *Hall engem!* – lelkesedett Aaron.

– Képzeldsz – csóválta a fejét Call.

Ekkor Alastair megkocogtatta az ajtót.

– Call, talán telefonálsz? – szólt be a szobába.

– Nem! – kiáltott ki a fiú. – Csak... Harcebhez beszélttem.

– Akkor jó. – Az apja hangjából kétely csendült, de eltávolodtak a léptei.

Végre mindannyian együtt leszünk: Tamara, Harceb, te meg én – mondta Aaron. *Amíg kitartunk egymás mellett, nem lehet baj.*

2. FEJEZET

Miközben Alastair ezüstoffenyezésű, 1937-es Rolls-Royce Phantomjának anyósülésén ücsörögve ismét a Magisztérium felé tartott, Call a négy évvel ezelőtti újtukra gondolt, amikor elmentek a vaspróbára. Emlékezett, hogy az apja azt mondta neki, ha megbukik a vizsgán, akkor nem kell a mágusok iskolájába járnia – ami nem is lett volna baj, hiszen Alastair szerint a barlangok mélyén megbújó suliban Call könnyen meghalhatott volna.

A fiú most már tudta, hogy valójában mitől félt az apja: nehogy a mágusok fölfedezzék a tényt, miszerint Constantine lelke Callben lelt menedéket. És végül megtörtént mindaz, amitől az édesapja rettegett... kivéve a barlangban meghalást.

Habár még arra is sor kerülhetett.

Te direkt mindig a lehető legrosszabbra gondolsz? – kérdezte Aaron. Mint például ez a gonosz nagyúri pontrendszer. Erről mindenképpen beszélünk kell.

– Ne ítélkezz! – mondta Call.

Alastair furcsán sandított rá.

– Én nem ítéllek el, Callum! Habár eléggé csendes voltál egész úton.

Callnek most már tényleg muszáj volt leszoknia arról, hogy hangosan felelget Aaronnak.

Aaronnak pedig legfőbb ideje volt leszoknia arról, hogy Call emlékei között kutakodjon.

– Minden oké – nyugtatgatta az apját Call. – Csak egy kicsit feszült vagyok.

– Már csak egy évet kell kibírnod – mondta Alastair, és rákanyarodott az iskolának otthont adó barlangrendszer bejáratához vezető útra. – Aztán a mesterek már nem állhatnak elő olyan ostoba kifogásokkal, hogy veszéyesen képzetlen volnál, vagy bármi hasonló. Még egy év, és örökre megszabadulsz a mágusoktól.

Néhány perccel később már ki is szálltak a kocsiból, és Call a vállára akasztotta a sporttáskáját. Harceb kiugrott utána, és beleszimatolt a szélbe. Épp akkor érkezett busszal egy csapat új, nagyon fiatal diák, látszott rajtuk, hogy egyenesen a vaspróbáról jöttek. A fiú irtó kicsinek látta őket, és azon kapta magát, hogy aggódik értük. Néhányan idegesen sandítottak rá, mutogattak feléje, és nyilvánvalóan róla sutyorogtak.

Call aggodalma rövest elpárolgott, és inkább azt remélte, hogy Warren, a barlangokban élő, fura gyík becsalogatja a kis nyavalyásokat egy szakadékba.

Ezért tuti kijárna neked jó néhány gonosz nagyúri fekete pont – jegyezte meg a fejében Aaron.

– Ne matass már a fejemben! – motyogta Call.

Alastair odajött hozzá, megölelte búcsúzóul, aztán válon veregette. A fiú elképedve döbbsent rá, hogy nagyjából egyforma magasak.

Hallotta körülöttük a sutyorgást, tudatában volt, hogy rengeteg szempár szegeződik rá és az apjára. Amikor Alastair hátralépett tőle, feszült volt az arca.

– Jó gyerek vagy – mondta a fiának. – Ezek meg sem érdemelnek téged.

Call sóhajtvá figyelte, ahogy elhajt, aztán bement a Magisztérium barlangjába. Harceb a nyomában baktatott.

Minden ismerősnek érződött, ugyanakkor mégsem. Ismerős volt a kő szaga, ami egyre erősebb lett, ahogy Call egyre mélyebbre hatolt az alagutak labirintusában. Ismerős volt a fel-alá szaladgáló, apró gyíkok neszezése. Ismerős volt az is – habár egyáltalán nem kellemesen –, ahogy a diáktársai megbámulták, és összesúgtak a háta mögött. Még néhány felnőttet is rajtakapott ugyanezen. Észrevette, ahogy Rockmaple mester tátott szájjal mered rá, miközben a lakrésze felé tartott. Grimaszt vágott a mágusra.

Az ajtóhoz érintette a csuklópántját, mire a sziklafal feltárult előtte. Besietett a szobába, arra számított, hogy üresen találja.

Nem volt az. Tamara ült a kanapén, máris az aranyéves egyenruháját viselte.

Miből gondoltad, hogy nem lesz itt? – kérdezte Aaron. *Elvégre ez az ő szállása is.*

Call most az egyszer nem válaszolt a barátjának hangosan, de csak azért, mert zúgott a füle, és nem bírt másra gondolni, egyedül Tamarára. Arra, hogy milyen szép a lány, és milyen csillogó a haja, ami egyetlen, vastag fonatban omlott le, meg hogy milyen tökéletesen rendezett volt rajta minden, szemöldöke vékony ívétől kezdve egészen a makulátlan egyenruhájáig.

Hát, ez tök fura volt – szólta Aaron. *Az egész agyad bezápuult, vagy valami. Call? Föld hívja Callt!*

Muszáj volt mondania valamit. Tudta, hogy muszáj lesz mondania valamit – pláne, mert a lány még mindig rámeredt, mintha pontosan ezt is várta volna tőle.

Call azonban slamposnak, esetlennek és teljesen gyágyának érezte magát. És fogalma sem volt, miként fogja megmagyarázni, hogy talán nem a legjobb döntéseket hozta, az tény, de végül is megoldódtak a dolgok, már amennyire lehetett. Arról nem is beszélve, hogy nem haragudott Tamarára, amiért lelépett Jasperrel, magára hagyva őt a gonosz nagyúri főhadiszálláson Joseph mesterrel meg Alexszel, szóval, a lánynak sem igazán illett volna haragudnia rá, amiért feltámasztotta Aaront, ugyebár...

Nem, erről semmiképpen nem mondhatsz neki egy szót se – jelentette ki Aaron határozottan.

– Miért? – kérdezte Call, aztán rádöbbsent, hogy már megint fennhangon szólt a barátjához. De legalább azt sikerült megállnia, hogy a szájára csapjon, hiszen attól csak még rosszabb lett volna a helyzet.

Tamara felpattant a kanapéról.

– *Miért?* Csak ennyi mondanivalód van nekem?

– Nem! – tiltakozott Call, ám rádöbbsent, hogy még mindig nem okoskodta ki, *mit* kéne mondania.

Mondd utánam! – szólalt meg ismét Aaron. „*Tamara, tudom, hogy bőven van okod haragudni rám, és tudom, hogy újra ki kell érdemelnem a bizalmadat, de remélem, hogy egy szép napon megint barátok lehetünk majd.*”

Call mély levegőt vett.

– Tamara, tudom, hogy bőven van okod haragudni rám – ismételte, és ha lehetséges, még az eddiginél is gyagyábbnak érezte magát. – És tudom, hogy újra ki kell érdemelnem a bizalmadat, de remélem, hogy egy szép napon megint barátok lehetünk majd.

Tamara arckifejezése ellágyult.

– Hát persze, hogy lehetünk megint barátok, Call!

A fiú el sem akarta hinni, hogy bevált, amit mondott. Aaron mindig tudta, mit kell mondani. És Call arra gondolt, hogy mostantól, Aaronnal a fejében, ő is mindig tudni fogja, mit mondjon! Ez tök királynak tűnt.

– Okés – felelte most a lánynak, mivel nem kapott további instrukciót. – Szuper.

Tamara lehajolt, és felborzolta a szőrt Harceb nyakán, mire a farkas boldogan lógatta ki a nyelvét.

– Úgy látom, tényleg jól van, most, hogy már nem károsult – jegyezte meg a lány. – Nem is igazán látszik másmilyennek.

Most pedig mondd meg Tamarának, milyen fontos neked, és ismerd el, hogy hoztál néhány rossz döntést, amiket nagyon sajnálsz – utasította Aaron a barátját.

Eszem ágában sincs ilyet mondani! – tiltakozott gondolatban Call. *Ha elárulom neki, hogy fontos nekem, ki fog nevetni. De ha nem mondok semmi mást, akkor talán szépen elcsitul ez az egész, magától.*

Aaron erre csak hallgatott. Sértődött.

– Fontos vagy nekem – bökte ki Call, Tamara pedig meglepetten egyenesedett föl. A fiúra meredt, akárcsak Harceb. – Rossz döntéseket hoztam. Nagyon rossz döntéseket. Mondhatni, a létező legrosszabb döntéseket.

Azért ne vidd túlzásba, pajti! – szolt Aaron riadtan.

– Vissza akartam kapni Aaront – folytatta Call, és a barátja erre elhallgatott a fejében. – Te meg ő... Ti vagytok a legeslegjobb barátaim az egész világon. Meg Harceb. De ő nem ítélkezik.

Harceb vakkantott. A lány ajka megrebbent, mintha igyekezett volna megállni a mosolygást.

– Nem akarlak sürgetni – mondta Call. – Nyugodtan gondolkozz, amíg csak akarsz, hogy eldönthesd, mit érzel. Csak szerettem volna, hogy tudd, mennyire sajnálom a történeteket.

Tamara jó néhány pillanatig hallgatott. Aztán odalépett Callhez, és pusztit nyomott az arcára. A fiút átjárta az energia, és alig bírt ellenállni a késztetésnek, hogy a karjába zárja Tamarát.

Juj – szólt Aaron finoman.

A lány hátralépett.

– Ez még nem jelenti azt, hogy mindent megbocsátok, vagy hogy ugyanolyan köztünk minden, mint azelőtt volt – hangsúlyozta. – Már nem járunk együtt, Call!

– Tudom – válaszolta a fiú. Nem is számított másra, mégis mintha szó szerint szíven ütötték volna Tamara szavai.

– De attól még *barátok* vagyunk – mondta a lány nyomatékosan. Elszántan csillogott a szeme. – Figyelj, most már egészen mást hisznek itt rólad a többiek, mint azelőtt. Semmit sem tudnak arról, hogy te... hogy Aaron feltámadt. Azt tudják, hogy Joseph mester elrabolt téged, és tudják, hogy segítettél legyőzni őt meg Alexet.

– Az jó, nem? – kérdezte Call óvatosan. – Nekem ez... jónak tűnik.

– De most már mindenki tudja, hogy a Halál Ellenségének a lelke lakozik benned. Nincs, aki ne tudna róla, Call! Fogalmam sincs, mennyire lesznek képesek megérteni, hogy te *nem* Constantine vagy.

– Esetleg egész évben idebent maradhatnék – nézett körül a fiú. – Majd varázsolok magamnak itt kaját, mint Rufus mester az első esténken.

Tamara a fejét csóválta.

– Szó se lehet róla. Először is, tudod jól, hogy még Rufus mester sem tud ételt varázsolni a nagy semmiből. Másodszor pedig, igenis ki fogunk merészkedni innen, és szembenézünk a többiekkel. Muszáj, hogy képes legyél normális életet élni mágusként, Call! Meg kell mutatnod mindenkinek, hogy egyszerűen önmagad vagy, nem holmi szörnyeteg.

Lehet, hogy soha nem lesz normális életem mágusként – gondolta a fiú. *Lehet, hogy nekem csak ez jutott.*

Aaron hallgatott a fejében. Call eléggé biztos volt benne, hogy jobb, ha nem említi Tamarának az apja javaslatát, miszerint nem kéne a Céhben továbbtanulnia, sőt ott kéne hagynia az egész mágusvilágot. Még ő maga sem tudta, mit is gondol erről.

– Oké – válaszolta. – Benne vagyok. Mit akarsz csinálni elsőnek? Mondjuk, menjünk a nagyterembe?

– Legelőször is oda kell adnom neked valamit – közölte Tamara, a fiú legnagyobb meglepetésére. Besietett a szobájába, csak úgy lobogott mögötte a hajfonata. Egy késsel a kezében jött ki... *Call késével.* A törrel, amit a fiú édesanyja készített. A markolatot és a hüvelyt örvénylő minta díszítette.

– Miri – lehelte Call, és elvette a fegyvert. – Tamara... köszönöm.

Na, tessék, ha bárki háborgat a menzán, egyszerűen lenyissanthatod a fejét – gondolta Aaron vidáman.

Call erre csak hápogott, ám Tamara szerencsére azt hitte, a felindultságtól akadt el a lélegzete, és segítőkészen megveregette a hátát, amíg újból levegőhöz nem jutott.

3. FEJEZET

A menzára belépve Callt egy kicsit olyan érzés fogta el, mint a déjà vu. Ismerősnek érezte a helyet, viszont az ránézésre mintha mégsem stimmelt volna. Azután rádöbbsent, hogy azért, mert a diákok többségét nem ismeri. A legidősebbek, akiket az elmúlt években megismert, már nem jártak ide. A vasévesek közül senkit sem ismerhetett, a réz- és bronzévesek között is csak pár ismerőse akadt, de még azok az arany- és ezüstévesek is egész máshogy néztek ki, akikről tudta, kicsodák. Néhány srácnak például gyér szakáll kezdett kiütközni a képén.

Call az arcához kapott. Meg kellett volna borotválkoznia ma reggel. Úgy biztos jobban tetszett volna Tamarának.

Koncentrálj! – szólt rá Aaron.

Ha Aaron most itt lett volna teljes életnagyságban, saját testben, ő bezzeg biztosan nem feledkezett volna meg a borotválkozásról. Természetes magabiztossággal és

hozzaértéssel ápolta volna az arcszörzetét, és mindenki csodálta volna ezért.

Nyugi, egykettőre kerítünk neked saját testet – közölte Aaron.

Ácsi...

Mi van? – gondolta Call.

Ám mielőtt leállhatott volna ezen agyalni, a lány az étel felé lökte. Mivel a Magisztériumba való visszatéréstől egész nap görcsölt a gyomra, Call ma még nem sokat evett, de Tamarával az oldalán sokkal jobban érezte magát, olyannyira, hogy rádöbbsen: farkaséhes.

A tányérjára halmozott némi zöld zuzmót, pár jókora szelet gombát, meg néhány lila gombócot kék mártással.

Vegyél a jégcsaprethes fasírtból is! – mondta Aaron. *Az nagyon fincsi.*

Call sosem rajongott ezért a fajta zöldségfasírtért, mivel halovány színével túlságosan is emlékeztette a barlangi vaklazacokra, de azért a barátja kedvéért a tányérjára pottyantott néhány darabot. Elvett egy csésze teát is, aztán követte Tamarát egy asztalhoz. A lány olyan helyet keresett, ahol kettesben lehettek. Lerakta a tálcáját, majd körülnézett, mintha kihívást intézett volna a többiekhez: merészeljenek csak a közelükbe jönni!

Senki sem lépett oda hozzájuk. Sokan bámulták az asztalukat, miközben összesúgtak, de egyetlen társuk sem merészkedett közelebb.

– Szóval, izé, hogy van Kimiya? – kérdezte végül Call, csak hogy mondjon valamit.

Tamara a szemét forgatta, ugyanakkor meglepő módon el is vigyorodott.

– Büntiben van, és egy egész évig nem mehet el a Céhbe, amiért a csúnya, gonosz Alexszel smacizott. Na, meg azért is, mert beállt Alex csúnya, gonosz seregébe.

– Húha – mondta Call.

Felnézett, és észrevette, hogy három vaséves kisfiú tart az asztaluk felé. Az egyik sápadt volt, tejfölszőke hajjal, a másik sötétebb bőrű, göndör fürtökkel, a harmadik meg csupa szeplő.

– Ööö, helló – szólalt meg a sápadt kölyök az asztalukhoz érve. – Én Axel vagyok. Tényleg te vagy a Halál Ellensége?

– Nem ő az Ellenség! – csattant fel Tamara.

– Hát... – szólt Call. – Végül is tényleg az ő lelke van bennem. De nem ő maga vagyok. Nem kell félnetek tőlem.

Mindhárom vaséves hátralépett, amint megszólalt, úgyhogy nem volt biztos benne, mennyire sikerült meggyőzőre a válasza. A kissrácok olyan megszeppenten bámulták, mintha azt várták volna, hogy menten rájuk vicsorog. Ekkor Jasper lépett mögéjük.

– Tűnés innen, mumpicok! – kiabálta, mire a vasévesek felvisitottak, és visszaiszkoltak az asztalukhoz.

Jasper jóízűen kacagott. A frizurája furábbnak tűnt, mint valaha – valahogy egyszerre volt fölfelé meredező és borzasan lelapuló –, ráadásul bőrdzsekit viselt az új egyenruhája fölött.

– Ezzel nem segítesz – csóválta a fejét Tamara. – Muszáj megértően példát mutatnunk nekik, nem pedig elijeszteni őket, mintha direkt a frászt akarnánk hozni rájuk.

Jasper grimaszt vágott.

– Én is örülök, hogy látlak titeket! – közölte, azzal elvonult Celia és a kaja felé.

Call nem bírta levenni a szemét Celiáról, aki immáron hajpántot viselt az előző években megszokott, csillámos csatok helyett. A lány nem is olyan régen még nagyon jó

barátja volt. Még együtt is akart járni vele. Most viszont már egy pillantásra sem méltatta Callt.

– Sziasztok!

Call a köszönés hallatán elfordult, és megpillantotta az asztaluknál álló Gwendát, tálcával a kezében. A lány leült velük szemben, és nyugodtan nekilátott az evésnek. Call meglepetten meredt rá. Gwenda vagy totálisan kimaradt az iskolai pletykákból, vagy *egyáltalán* nem zavartatta magát miattuk.

– Mi a helyzet? – kérdezte a lány.

– Én vagyok a Halál Ellensége – tudatta vele Call, ha netán még nem hallotta volna.

Gwenda a szemét forgatta.

– Tudom. *Mindenki* tudja. Amúgy nagy kár Alexért... Irtó helyes volt.

– Nem helyes volt, hanem *gonosz* – puffogott Tamara.

– Ja, tök gonosz. Arról is tud mindenki – felelte Gwenda. Integtetett a terem túlsó felébe. – Kai! Rafe! Itt vagyunk!

A két fiú egy hatalmas leveses katlan mellett álldorgált. Egymásra néztek, és vállat vontak, majd odajöttek az asztalukhoz. Leültek, és mindketten biccentettek Callnek, mielőtt falatozni kezdtek.

– Jasper és Celia megint összejöttek – tájékoztatta őket Gwenda, a villájával gesztikulálva. Call követte a tekintetét, és látta, hogy a páros tényleg egy asztalhoz ült le, ráadásul úgy tapadtak egymás szájára, mintha összenőttek volna. Jasper a lány szőke hajába fúrta a kezét.

– Azóta a nagy csata óta Joseph mesternél Celia szerint Jasper a hősök hőse – mesélte Rafe. – Instant lamúr.

– Inkább felmelegített lamúr – helyesbített Gwenda. – Hiszen Celia egyszer már dobta a csávót.

Nemsokára már arról csevegtek, kik jöttek össze, és kik szakítottak egymással a nyáron, mit lehet tudni az

új mesterekről, meg hogy vajon milyen filmeket vetítenek majd idén a nagyteremben. Aaron hallgatott Call fejében, ő is a beszélgetést figyelte. Egészen normálisnak érződött a helyzet – olyannyira normálisnak, hogy Call már-már kezdett ellazulni.

Ebben a pillanatban Celia elhúzódott Jaspertől, és elkapta Call tekintetét. Dermesztő volt, ahogy a fiúra nézett. Felpattant az asztaltól. Jasper megpróbálta visszafogni, ám a lány rendíthetetlenül odamasírozott Callék asztalához.

– Te! – hördült fel, mutatóujjával a fiúra bökve. Az egész terem elnémult, mintha mind erre vártak volna. – Te vagy a Halál Ellensége, te *hazug!*

Tamara is talpra ugrott.

– Celia, te ezt nem érted...

– Hogyne érteném! Mindent értek! Pontosan értem, hogy mindegyikünknek hazudott! Constantine Madden ravasz és gonosz volt, erre most tessék, Call szépen visszaravaszkodta magát a Magisztériumba, még azok után is, hogy Aaron Stewart *őmiatta* halt meg!

Nem miattad történt – gondolta Aaron halkán. *Ne is figyelj rá!*

Call azonban kénytelen volt odafigyelni.

– Celia – szólta Jasper, a lány mögé lépve, és a vállára téve a kezét. – Celia, ne már! Call inkább a Halál... Ellenségszerűsége.

A lány azonban rá sem hederített.

– Voltak rokonaim, akiket miattad veszített el a családom – folytatta. – Constantine Madden végzett velük. És ez azt jelenti, hogy *te* ölted meg őket, pont úgy, mint Aaront.

– Nem én öltem meg Aaront – nyögte ki Call. Lángolt az arca, és kalapált a szíve. Az egész menza őket bámulta.

– Akkor is te vagy a gyilkosa! – kiabálta Celia. – A Halál Ellenségének káoszszújtottjai meg csatlósai mind téged kerestek. Mániákusan hajkurásztak. Csakis temiatad jöttek a Magisztériumba.

Call borzalmasan érezte magát, és semmit sem tudott mondani erre.

Nem a te hibád – gondolta Aaron, ám Aaron tévedett.

– Sajnálom – szólalt meg végül a fiú. – Nem emlékszem, hogy valaha is más lettem volna, mint Callum Hunt, de bármit megtennék, hogy visszakaphassam Aaront. Bármit megadnék azért, ha nem halt volna meg.

Celia úgy festett, mintha kifogták volna a szelet a vitorlájából. Sorra végignézett a Call asztalánál ülőkön, a pillantása végül Tamarán állapodott meg. Furcsán csillogott a szeme, mintha könnyekkel küszködött volna.

– Úgy akartok beállítani engem, mintha én lennék itt a rossz, az utálatos – duzzogott.

– Talán elfelejtetted, milyen pletykákat terjesztettél Aaronról? – kérdezte Tamara. – Te sem vagy tökéletes, Celia!

A lány kínosan elpirult.

– Call a *Halál Ellensége* – erősködött. – Megalomán szörnyeteg, de mivel nem szokott *pletykálkodni*, szerintetek minden oké?

– Call jó ember – győzködte Tamara. – Igazi hős. Neki köszönhetjük, hogy az Ellenség seregeit levertek, és Joseph mester halott.

Azt az utóbbit speciel én intéztem el – jegyezte meg Aaron, mire Call kis híján felhorkant a meglepett röhögéstől. Még szerencse, hogy sikerült uralkodnia magán, különben ott helyben úgy dönthetett volna az egész Magisztérium, hogy Celiának mégiscsak igaza van vele kapcsolatban.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ez csak átverés – jelentette ki a lány. – Tudom, hogy csak átverés, még akkor is, ha egyikőtöknek sincs annyi esze, hogy átlásson a szitán. – Azzal sarkon fordult, és kicsörtetett a menzáról.

– Még, izé, meg kell dumálnunk pár dolgot – mondta Jasper, és a barátnője után sietett.

Call felállt, már ő sem akart itt lenni. Egyre csak bámulta mindenki, pedig nem akart mást, csupán órára menni, magára maradni Tamarával meg Rufus mesterrel. Nem bírta tovább tettetni, hogy minden a lehető legnagyobb rendben.

A helyiségben visszhangozva zendült fel a bejelentés:

– Minden tanonc menjen az előcsarnokba! A nap első felében elmaradnak az órák, tanítás helyett gyülekezzen mindenki az előcsarnokban, hirdetésre!

A csüggedt Call mérget vett volna rá, hogy ennek is őhózzá van valami köze.